

Kazuistika 3

Karel, je svobodný muž ve věku 22 let, má středoškolské vzdělání technického zaměření (technické lyceum) a v současné době pracuje jako dělník na montážní lince. V raném dětství se u Karla žádné příznaky jeho onemocnění neprojevovaly, měl hodně kamarádů ve škole i ve čtvrti, ve které vyrůstal.

Ke zlomu došlo ve věku 12 let, kdy se celá rodina přestěhovala na opačnou stranu města. Karel sice zprvu za svými starými kamarády nadále docházel, avšak jeho návštěvy byly stále vzácnější a vzácnější, až nakonec ustaly úplně. Jelikož si v nové čtvrti žádné kamarády nenašel, začal svůj volný čas trávit o samotě u počítače nebo procházkami se psem. Interakce mezi ním a jeho spolužáky se začaly omezovat výhradně na výuku. Stával se stále více uzavřeným, až úplně přestal vyhledávat společnost svých kamarádů. Na lyceu díky tomu, že se škola nacházela pouhých deset minut od domu, mohl volné hodiny trávit doma. Měl již problémy s vystupováním před třídou, zejména při ústním zkoušení. Před tabulí se mu ze strachu z toho, že se před ostatními ztrapní, rozbušilo srdce, začal se potit a červenat, trásl se mu ruce, podlamovala kolena a po chvíli začal trpět závratěmi. Mluvil velmi potichu a často se v řeči zdrhával. Problémy s komunikací se však u něj projevovaly i mimo zkoušení. Se zbytkem třídy, tvořené převážně chlapci, se téměř vůbec nebavil a kontaktu s ostatními se stranil.

Po úspěšném ukončení střední školy nastoupil Karel na vysokou školu v Brně. Začaly se u něj postupně projevovat určité studijní problémy. Přestože neměl potíže s učením a skládáním písemných zkoušek, byl nucen některé předměty opakovat. Důvodem bylo, že na vysoké škole se oproti škole střední ve velké míře dbalo na vypracovávání skupinových projektů a jejich prezentacích. Karel však neměl příliš dobré vyjadřovací schopnosti a stále mu dělalo velké problémy vystupovat před plnou učebnou. Měl nepřekonatelný strach z toho, že se před ostatními zesměšní. Příznaky sociální fobie totiž v jeho případě nejen že nezmizely, ale navíc se stupňovaly a objevovaly se mnohem častěji. Problémy se zvládáním projektů Karla natolik frustrovaly, že se nakonec rozhodl studium na univerzitě předčasně ukončit. Následující rok se sice pokusil ve studiu pokračovat na jiné škole a v jiném oboru, avšak i tento pokus skončil nezdarem.

Poté, co trvale ukončil studium na vysoké škole, nastoupil jako montér do nadnárodní společnosti, ve které pracuje jeho otec. Z počátku byl i zde nemluvný a uzavřený, ale postupně si začal, především díky pomoci svého otce, na nové prostředí zvykat. I nadále však platí, že jeho sociální interakce začínají a končí s pracovní dobou. Po skončení pracovní doby odjíždí domů, kde tráví čas u počítače nebo individuálním sportováním. Začal ho trápit jeho strach z komunikace, hlavně s děvčaty. Moc rád by si nějaké děvče našel, ale velmi se styděl nějakou dívku oslovit. V tomto období se jeho problémy začaly ještě více stupňovat. Často trpíval depresemi, zavíral se do pokoje a téměř den proležel v posteli. Svolil tak k návštěvě psychologa, kterou mu jeho rodiče již delší dobu doporučovali a později i psychiatra.

